

waldorfski

ZGOVORNIK

jesen in zima 2015/16

- predbožični čas
- šole v naravi
- intervjuji
- tuji jeziki

KAZALO

Uvodnik	3
Voščila in voščilnica malo drugače	3
Mihaelovo	4
Jesenski šolski praznik	5
Četrtošolci spoznavamo poklice	5
Petošolci čez brzice	6
Čarobni Oglej	6
V velenjski rudnik po pogum	7
Naši učenci v gibanju	8
Waldorfski vrtec Mavrična dežela	8
Jesen - odličen čas za športni dan	9
Deveti na valovih	9
Ana Težak Žmavc - naša nova učiteljica	10
Prvošolci z gospo Lonec	10
Režiserka Petja	11
Naši ljubi starši	12
Božični strip	12
"Milina naših pesmi je samo odsev..."	13
Snežna sova	13
Der Adventskranz	14
Der Heilige Abend	14
Ein Interview mit dem Weihnachtsmann	14
Thanksgiving Day	14
Kreuzworträtsel	15
Fauliger wackliger Wegweiser	15
Naši kuharji	16
Križanka v angleškem jeziku	17
Pirini piškoti	18
Waldoskop!	18
Križanka - Harry Potter	19
Medenjaki	19
Basni	19
Wanted	20

Waldorfski zgovornik

letnik 2, številka 1, jesen in zima 2015/16

Waldorfski zgovornik je glasilo
Waldorfske šole Maribor.

Dodatne informacije na
tel.: +386 2 25 16 334
fax: +386 2 620 56 81
waldorf@amis.net

Novinarji: **novinarji 5., 6. in 7. razreda** / Mentori-
rica: **Anita Ivačič** / Fotografija na naslovnici: **Matej
Lozar** / Ostale fotografije: **arhiv** / Ilustracije Waldo-
skop: **Daja Jöbstl** / Oblikovanje, postavitve: **Matej
Lozar** / Tisk: **Design Studio, d.o.o.** / Naklada: 200
izvodov.

VOŠČILA

Živeti pomeni:
Ustaviti se tam,
Kjer sije sonce.

Vzemi si čas za srečo!
(P. Bosmans)

Ljudje, prižgimo luč!
Najprej za naše male:
ko nam preveč bo let
in njihov bo ta svet,
naj vrt jim bo, ne skale.
Prižgimo luč, ljudje!
(F. Milčinski – Ježek)

Za vse, kar je bilo – hvala.
Za vse, kar še pride – da.
(D. Hammarskjöld)

Kdor išče cilj, bo ostal prazen, ko ga bo dosegel,
kdor pa najde pot, bo cilj vedno nosil v sebi.
(N. Zaplotnik)

Ne hiti, ne skrbi. Tu si samo na krajšem obisku.
Ne pozabi se ustaviti in poduhati cvetice.
(W. Hagen)

Kar je za nami in kar je pred nami, je neznatno v
primerjavi s tistim, kar je v nas.
(Emerson)

UVODNIK

Da ne bo kdo mislil, da so na naši šoli zabavne samo šole v naravi in šolski prazniki. Izpostavili smo le velike dogodke, vendar je tudi pri pouku zmeraj zabavno. Toliko nagajivih iskric in skritih lumparij, da se jih sploh ne da prešteti, mnogo pa tudi iskric naših učiteljev, ki se jim z njimi vred do solz

nasmejimo, kadar se jih spomnimo ... Bili smo zelo pridni in naš Zgovornik smo dokončali do bazarja, ki smo se ga vsi tako zelo veselili. Pred bazarjem je dogajanje vsako leto še veliko bolj pisano kot navadno. Veliko spretnih prstov je pletlo, šivalo, risalo in rezalo, da smo pripravili izdelke.

Med ustvarjanjem časopisa smo uživali in tako je vsebina prav tako živahna kot ustvarjalci sami. Radi smo se pogovarjali z učitelji in sošolci in v vrstice prelivali tudi lastna doživetja. Želimo vam igriv in vesel božič in v novem letu vse dobro do naslednje številke ...

VERONIKA IVAČIČ

VOŠČILNICA MALO DRUGAČE

Potrebujemo trši papir, svečke za torto, lepilo, škarje, pisalo in spretno prste.

Začnemo tako, da izrežemo papir v obliko voščilnice. Svečke za torto nato s škarjami ali nožem zgladimo na eni strani, da jih bomo lahko prilepili na papir. Vzamemo sveče in

jih prilepimo na voščilnico. S pisalom voščilnico še okrasimo, napišemo voščilo in voščilnica je pripravljena.

AJRA JIL MOROJNA

**MIHAELOVO -
PREIZKUŠNJE POGUMA
TUDI LETOS NENAVADNE IN ZABAVNE**

*O, Mihael, veliko moč zdaj ti imaš,
tvoj meč naj vzide, tema odide, o, Mihael!*

Tudi letos smo praznovali. Bistvo praznovanja mihaleovega je krepitev naše notranje moči in poguma. Zmaji imajo pomembno vlogo, saj je vitez Mihael ukrotil zmaja in rešil prelepo kraljično in vse kraljestvo. Tudi učenci se vsako leto soočamo z različnimi izzivi poguma, z našimi zunanji in notranji zmaji. Kot vsa leta, so bile za učence prve in druge triade tudi letos pripravljene različne preizkušnje: fakirska postelja, nalaganje zabojev in plezanje po njih, odvrtni napitki, labirint, tipanje različnih materialov. Za nekatere težki, za druge pa le zabavni izzivi ...

NALA NOVAK JARH

JESENSKI ŠOLSKI PRAZNIK

Ko se je listje obarvalo, smo spet praznovali jesenski šolski praznik. Učenci vseh razredov so se predstavili s pesmijo, plesom, recitacijo ... Zjutraj smo razredi opazovali in občudovali drug drugega, zvečer pa smo navdušili še naše starše in druge goste. Že ob prvih melodijah so nas sošolci popeljali v svet čudovitih dežel, glasbe, komedije, evritmije, plesa in drugih umetnosti. Ko smo se vračali domov, je tiho odpadalo jesensko listje.

**DAJA JÖBSTL
VERONIKA IVAČIČ**

ČETRTOŠOLCI SPOZNAVAMO POKLICE

Naši četrtošolci gradijo varen most med čisto otroško dušo, izgnano iz raja, in pogumno vstopajo v bridkost življenja.

To je polno preizkušenj, strahu in občutka osamljenosti. Ko s svojimi očmi gledamo v svet, vidimo prečudovite stvari, vidimo tudi druge ljudi, živali, rastline, kamne, ki jih imamo radi in do katerih seže naša ljubezen. Ko doživljamo krizo našega devetega/desetega leta in se zavemo lastne eksistence, se naše oči odprejo, opazijo tudi zlo, zato smo lahko včasih žalosti, jezni, razočarani in iščemo zavetje v stiski. Zgodbe Stare zaveze

nudijo naši duši potreben ovoj. Vendar pa so naša srca topla, prepojena z ljubeznijo, ki jo čutimo, ko se učimo pridelati svojo hrano, tkemo blago, gradimo varne zidove svoje hiše in se učimo od mojstrov (stari poklici).

Njivo smo orali in žito v zemljo posejali.

Statve smo izdelali, zdaj prsti tkejo, se tanka nit bo v platno zlila.

Presrečni smo bili, ko sta nas mojstra kovača obiskala. Na šolskem dvorišču je oglje žareče železo topilo, udarci kladiva na tnalu zveneli, se ukrivljala žica žareča ... Potno je čelo bilo, udarec krepak, nam mojster peke kostanjev še

sladico pri malici pripravil je.

Pred hladno zimo še hišo si gradimo.

Še mnogo veljakov bomo obiskali, ki ne moč, le spretnost – svoj dar – nam bodo pokazali. Se že veselimo spretnosti pri lončarju, čevljarju, peku, mlinarju, šivilji, svečarju saj vsak vajenec se rad uči in mojstru svojemu sledi. Hvaležni smo za čvrsto zemljo pod nogami; nebeški zrak, ki nam življenje vdihne; ogenj, ki nas greje, ko divjajo divji viharji in vodne izvire, ki nam žejo pogasijo.

MONIKA OŠTIR

razredna učiteljica 4. razreda

PETOŠOLCI ČEZ BRZICE

V torek zjutraj v mesecu juniju smo se odpravili na našo prvo šolo v naravi. Na železniški postaji smo se poslovili od staršev in se odpravili novim dogodivščinam naproti. Na začetku nam je bilo malce težko pri srcu, a kmalu smo se razvedrili. Uživali smo v vožnji, jedli dobrote in občudovali lepoto narave vse do Ljubljane. V Ljubljani smo prestopili v avtobus. Na začetku smo še uživali, kmalu nam je bilo vsem slabo in nekateri so celo bruhal. Imeli smo samo en postanek in ovinki so bili neizprosni. Na cilju so nas prijazno pričakali, mi pa smo bili čisto blede. Razkazali so nam hišo. Deklice smo dobile svoj prostor na podstrešju, fantje pa so spali v

čebelnjaku, ki je bil zelo opremljen. Po kosilu je celoten razred odšel na izlet, jaz pa sem ostala pri hiši, saj prvi dan še nisem smela preveč hoditi. Pet ur sem raziskovala okolico in našla v reki srebrn obesak. Naslednje jutro po zajtrku nas je Jure učil veslati. Razdelili smo se v skupine in veslali proti toku. Bilo je zelo naporno, saj sprva čolni niso ubogali. Z mukami smo prišli do slapa, ker so bile povsod skale in zelo močan tok. Po kosilu smo hodili po vodi. Zvečer smo se vsi igrali stenice.

Naslednji uspeh je bil, da smo 4 ure veslali in metali smo se v brzice. Prinesli so nam rogljičke s čokolado. Trem dekletom nam je uspelo, da smo preobr-

nile čoln po slapu navzdol. Nekega dne smo videli kačo. Dve sošolki sta med veslanjem zelo zavzeto peli in pri tem obtičali na skali. Sošolec ju je reševal, oni dve pa sta dalje peli. Nekega večera smo zakurili ogenj, naložili nanj krompir in odšli do cerkvice. Ko smo se vrnili, je bil krompir že pečen.

Dnevi so zelo hitro minevali in nastopil je zadnji dan. Z avtobusom smo se odpeljali do Ljubljane. Šli smo na sladoled in prestopili na vlak. Celo pot smo se igrali. Dobre volje in vsi ožgani od sonca smo prispeli v Maribor-srečni, da smo doma in žalostni, da se je naša pustolovščina končala.

SINAJ BABOC KLUGLER

poskakali v bazen.

Bazilika v Ogleju je bila tlakovana z mozaiki. Vsak si je izbral košček mozaika in ga začel prerisovati. Smrtni molk so motili le padajoči svinčniki, ki so zveneč udarjali ob mozaike na tleh.

Dežne kaplje so nas napotile v naročje velikega belega šotora v kampu, kjer smo začeli s polaganjem ploščic.

Popikani od mrčesa smo se zjutraj odpravili v muzej. V muzeju smo videli ostanke starega rimskega časa, med drugimi tudi posmrtne ostanke Oglejčanov. Nato smo v baziliki nehote zakinkali pred oltarjem, nato pa se odpravili nazaj v tabor. Nekateri smo dokončali mozaike in s koščki stekla pohiteli v bazen.

Res žalostno je bilo zadnji dan slovo od bazilike, bazena in seveda komarjev, ki smo jih še dolgo čutili prisotne.

Iz sončne Italije smo se vrnili v turobno sivino. Naša doživetja v Italiji so bila pestra in polna presenečenj.

VERONIKA IVAČIČ, DAJA JÖBSTL

Saj poznate Mihaelovo? Naš praznik moči in poguma? Letos ga je zadnja triada počastila malo drugače.

V sredo zjutraj smo se peš odpravili do Prve gimnazije. Tam nas je že čakal avtobus, ki nas je peljal do Velenja. Meni je Velenje zelo všeč in sem bila vesela, ko se je avtobus ustavil pred Muzejem premogovništva Velenje. Tam sta nas že čakala upokojeni rudar, ki nas je peljal v jamo in moj dedek, ki je prav tako nekoč delal v rudniku.

Na začetku smo se zbrali v veliki dvorani, kjer nam je prijazni gospod najprej razdelil »markice«. Tako namreč rudarji imenujejo posebne okrogle žetone, podobne kovancem. Markice so včasih služile kot »sistem za varnost rudarjev«. Vsak rudar je imel markico s svojo številko. Preden so šli v jamo, so markice obesili na nekakšno tablo s klini. Nad vsakim klinom je bila številka, enaka kot na markici. Če se je zgodila nesreča ali pa ob koncu dela, ko so se vračali iz jame, so markice pobrali s table. Markice, ki so na tabli ostale, so bile zagotovo od pogrešanih rudarjev. Tako so vedno vedeli, kdo manjka, in so ga šli iskat.

Mi smo markice na tablo obesili zgolj simbolično, saj imajo zdaj v velenjskem rudniku sodobnejše naprave za varnost in nadzor.

Nato so nam razdelili »knapovske malice«, ki so bile prav tako simbolične, a včasih še kako pomembne za rudarje, po velenjsko knape. Zatem smo si naredili zaščitne plašče in obvezne čelade, ki so bile enako potrebne včasih in zdaj. Rudarji se razlikujejo tudi po čeladah. Vsaka čelada ima namreč svojo barvo in vsaka skupina rudarjev nosi drugačno barvo čelad.

Ko smo bili tako opremljeni in pripravljeni za v jamo, nas je čakal nekoliko grozljiv spust v globino. Z železnim dvigalom smo se spuščali kar 6 m na sekundo. Ko smo stopili iz dvigala, smo se počutili kar malo čudno, saj smo bili celih 110 m pod zemljo. Kako tesno pri srcu mora biti šele velenjskim knapom, ki imajo svoje najgloblje predore 420 m globoko. Sprehodili smo se po rovu in se ustavili v nekakšni podzemni sobici, kjer smo si ogledali posnetek, kako

odpeljali do konca poti. Potem smo se spet razdelili v dvigalo, ki ima dve nadstropji, in v vsako lahko gre osem ljudi. Ko smo končno prišli na vrh, smo bili zelo veseli in smo si kar malo oddahnili. Odložili smo smeti, sneli čelade in slekli zaščitne plašče ter se odpravili še na ogled muzeja, ki nam ga je razkazal moj dedi. Najprej smo si ogledali belo in črno garderobo. V garderobah so namesto običajnih obešal železni trakovi, na katerih so klinčki za obešanje obla-

mnogimi leti lajšali delo. Prikazali so nam tudi odlomke iz zelo napornega dela rudarjev. Morali so držati skupaj kot tovariši, drugače jim ne bi uspelo. Prikazali so nam tudi nesrečo, ob kateri smo se prestrašili tudi mi. Kako je moralo biti strah šele rudarje, ko so se tresla tla pod njimi in se je nad njimi rušil strop.

Ko smo nadaljevali pot, smo opazili dečka – lutko, ki je gnal konja in za seboj potiskal težak voziček premo-ga. Kako žalostno. Deček je bil naše starosti in je že delal med sajastimi in potnimi knapi pod črno zemljo. Nato smo prispeli do prostora z mizami in klopmi, kjer smo imeli malico.

Pot smo nadaljevali po novejšem delu rudnika, kjer smo lahko videli novejšje stroje, ki so se zelo razlikovali od starih. Nato smo zagledali še razstavo svetilk, ki so jih uporabljali, ko je bila v rudniku še čista tema. Tu pa se je tudi končala naša pešpot, saj nas je prišel iskat vlakec, s katerim smo se

čil. Po ali pred delom rudarji dvignejo ali spustijo vsak svojo vrstico z obešali, ki visi pod stropom. Vrvi z oblačili visijo namreč na različnih višinah, saj tako prihranijo prostor. V garderobi so imeli tudi mast, s katero so si namazali čevlje, na katere se je potem manj prijemal premog. Nato smo si ogledali zelo staro tipično stanovanje, v katerem je pred mnogimi leti živela družina, ki se je ukvarjala s premogovništvom, in še kratek filmček ter slišali par knapovskih anekdot mojega dedka.

Ko smo prišli na svež zrak, smo bili zadovoljni, polni novega znanja in spoznanja, da so nekje pod zemljo ljudje, črni in sajasti, ki tudi za nas kopljejo premog.

Do danes se je marsikaj spremenilo. Nekaj pa je le ostalo isto. Možje, ki vsak dan odhajajo pod zemljo, morajo imeti hrabro srce in če hočejo uspjeti, morajo držati skupaj.

NAJA LAZIČ

WALDORFSKI VRTEC MAVRIČNA DEŽELA SE PREDSTAVI

*Palčki, palčki h gori hitijo,
Vsi na ramenih žaklje držijo.*

Kaj pravzaprav pomeni waldorfski vrtec?

Waldorfski vrtec pomeni dosti petja, igranja z igračkami iz lesa in volne, proste igre, lepih prstnih in rajalnih iger. Je vrtec, kjer negujemo, vzpodbujamo vsa otroška čutila (vid, sluh, voh, tip). Srce waldorfskega vrtca je igra, ki ni usmerjena s strani vzgojiteljice, otroci pa se igrajo z naravnimi materiali. Waldorfski vrtec je zelo spodbudno okolje za razvijanje in ohranjanje domišljije. Veliko pojemo in pripovedujemo pravljice. Prehrana za otroke je skrbno načrtovana (prilagojena letnim časom, otrokom) in ekološkega porekla. Vrtec spodbuja otrokov duševni, duhovni in telesni razvoj.

Kako se waldorfski vrtec razlikuje od državnega?

Mogoče v njihovih igralnicah tete nimajo svoje kuhinje.

Kako poteka dan v vrtcu?

Zjutraj se malčki igrajo, družijo s tetami, pomagajo obešati in zlagati perilo in pripovedujejo zgodbe. Po končanem jutranjem zbiranju sedemo k zajtrku. Teta pozdravi otroke s prstno igro. Po zajtrku se odpravimo na vrt, kjer se igramo in delamo. Trenutno vsak dan pridno grabljamo. Ko smo že zelo lačni in utrujeni, gremo na slastno juhico in »še nekaj«. Utrujenost nas zvabi k počitku in čez kratek čas smo spet pripravljeni na igro s prijatelji.

Kaj otroke najbolj osrečuje?

Otroke najbolj osrečuje okolje, v katerem se počutijo varne in sprejete. Srečen, zadovoljen, ustvarjalen svet, ki ga obdaja.

Kakšna je po vašem mnenju dobra vzgojiteljica?

Dobra vzgojiteljica je oseba, ki se zaveda, da imajo otroci različne potrebe in želje, razume njihovo stisko in živahnost in napetost sprosti s humorjem. Je oseba, ki se trudi, se rada z njimi tudi zabava in v njih išče sebe. Dobra vzgojiteljica ima rada otroke, vse ljudi in živali, rastline, svet. Je dober zgled otroku.

Kaj vam je najlepše pri delu vzgojitelja?

Zdravi, srečni, zadovoljni, ustvarjalni otroci.

Z vzgojiteljicama Tamaro Žarkovič in Barbaro Krajnc se je pogovarjala **ALBA KOPŠE CARBONI**

NAŠI UČENCI V GIBANJU

Gimnastika

Gimnastika je šport, ki razvija gibalne spretnosti in sposobnosti. Od teh se najbolj razvija ravnotežje, moč mišic rok, nog ter mišice trupa. Pri gimnastiki se razvija vzdržljivost, pa tudi občutek za ritem, lepoto in skladnost gibanja.

Ura gimnastike se začne z ogrevalnimi vajami in tekom. Nadaljuje se z vajami za moč in vzdržljivost. Nato pa preidemo na vaje, kot so: stoje, premeti, mostovi, »špage« ...

ŽIVA SAVNIK

Capoeira

Capoeira je večšina, ki združuje elemente borilne večšine, plesa, igre, glasbe in akrobatike. Capoeira izvira iz Brazilije. Prvi so jo začeli izvajati sužnji, ki se niso smeli bojevati in so zato izumili capoeiro. Bili so prvi, ki so ustvarili igro ter posebno vrsto gibanja.

Pri Capoeiri imaš oblečen dres ter pas, ki si ga prislužiš, ko se enkrat letno boriš z mojstrom capoeire.

MILI ENOLA PERIČ, NALA NOVAK JARH, ALBA KOPŠE CARBONI

JESEN - ODLIČEN ČAS ZA ŠPORTNI DAN

Ob koncu oktobra smo imeli športni dan. Šesti, sedmi in osmi ter deveti smo se odpravili peš na Poljane, kjer smo se merili v atletiki, šesti še prav posebej, saj nas letos čaka olimpiada. Najprej smo tekli tri kroge za ogreva-

nje, nato pa smo se razdelili v šest skupin. Vsaka skupina je enkrat opravila vse dejavnosti, ki so jih pripravili za nas: frizbi ali nogomet, maraton, skok v daljino, met kopja, skok v višino ter igre z žogo. Ob koncu so nekateri tekli še štafeto.

Mlajši učenci pa so se sprehajali po lepih jesenskih poteh, na Piramido, Kalvarijo in v park, kjer jih je čakala malica in sproščena prosta igra.

NIKA ALBREHT

DEVETI NA VALOVIH

V začetku septembra je bil deveti razred še na svoji zadnji šoli v naravi v Premanturi na Hrvaškem. Učili smo se surfati ter jadrati. Začeli smo na velikih šolskih surfih z manjšimi jadrji, kasneje pa smo dobili tudi večja. Jadrati smo na manjši jadrnici in katamaranu in ko nam ju je uspelo pripraviti do glisiranja, je bilo, kot bi leteli po vodi!

Marsikomu je surfanje šlo že prav dobro in učenje je prekinila le manjša nesreča, ko se je gospe Vogrinec zlomil del surfa in jo je bilo treba iti »reševati« :-). Vozili smo se tudi s supom - desko, podobno surfu, na kateri stojiš in veslaš - in veslali v kanujih.

Žal, nam je vreme malce ponagajalo z vetrom in tako smo malo več kolesarili

ter si tako ogledali tudi puljsko areno. Prav posebno doživetje pa je bilo skakanje z visokih pečin ter plavanje po čudovitih jamah. Priredili smo še tekmovalne v triatlonu. Na koncu smo se precej utrujeni vrnili domov.

JAKOB IVAČIČ

**ANA TEŽAK ŽMAVC -
NAŠA NOVA UČITELJICA**

Kako se počutite v novi službi?

Srečno. Tako bi moje občutke opisala z eno besedo. Zelo sem si želela opravljati to delo, vse odkar sem spoznala waldorfsko pedagogiko in zelo sem vesela, da sem to priložnost tudi dobila.

Ste razredna učiteljica, pa tudi predmetna. Je to naporno?

Če bi se lahko, bi se pritoževale predvsem moje noge, ker moram večkrat na dan po stopnicah v klet in spet nazaj v razred, a si predstavljam, da potem ne bom potrebovala dodatne vadbe za »čvrste mišice«, v razred pa prisopiham skoraj vedno z majhnim nasmeškom.

Kako je, ko učitelj prevzame razred tako pozno, šele v 7. razredu?

Pričakovala sem, da bo težje. Ko sem se o tej temi pogovarjala z učitelji v tujini, ki imajo podobne izkušnje, sem prejela kar nekaj dobrih nasvetov, ki so mi pomagali vstopiti v čevlje g. Rimeleja. Pa tudi on sam mi še vedno pomaga s številnimi nasveti in razlagami. Dobro je, kadar človek s vprašanji in dvomi ni sam. Razred me je zelo prijazno sprejel in delo nam gre dobro od rok. Za vso podporo, ki jo prejemam, sem zelo hvaležna.

Kaj vam je ljubše, lesorez ali razredništvo?

Na to vprašanje se ne da odgovoriti. Zelo sem rada v razredu, pa tudi v delavnici. Včasih čutim, da se oboje med sabo dopolnjuje in vseč mi je, da moji dnevi niso namenjeni samo enemu. Kakor da v delavnici dobivam ideje in voljo za delo v razredu in obratno.

Ste tudi umetnica, kar se vidi že po tabelnih slikah. Imate zdaj kaj časa za umetniško ustvarjanje?

Priznam, da mi zmanjkuje časa za svoje likovne projekte. Trenutno pač svoje ustvarjalne sile usmerjam v pedagoške procese, ki so lahko tudi zelo umetniški in kreativni.

PRVOŠOLCI Z GOSPO LONEC SE PREDSTAVIJO

Gospa Ana Lonc je prva učiteljica na naši šoli, ki je spremljala svoje učence vseh devet let in nato spet pogumno stopila v prvi razred.

Kaj vam je pri učiteljskem poklicu najljubše?

Otroci.

Kakšen je vaš dan v razredu prvošolcev?

Zanimiv, vesel, zvedav, pojoč, cartljav ...

Kakšen je občutek biti spet v prvem?

Odličen.

Kaj pa preskok iz devetega v prvega?

Zanimiv izziv.

Ste se zelo pripravljali na prvi razred?

Prav tako kot prvič v prvem razredu.

Prvošolci povedo

Kaj delate v prvem razredu?

Rišemo, se igramo, se učimo, pojemo.

Kaj vam je najbolj všeč?

Ko rišemo, se učimo, igre z gospo Vogrinec, ko se igramo ...

Ste se že naučili kaj novega?

Šteti, slikati, dvojnega črvička, pesmice ...

SINAJ BABOC KLUGLER IN ALBA CARBONI KOPŠE

Raje rišete, slikate oblikujete les, kamen, gline?

Imam dve polarni »prijateljici«. Prva je pisana, barvna, slikarska. Ko slikam na svilo in se družim s tem žlahtnim materialom, barvami in voskom, kar plešem od prekipevajočih čustev. Druga pa ima opraviti bolj z razmišljanjem o oblikah in z ročno obdelavo kamna, z voljo in vztrajnostjo.

Težko za taka prijateljstva rečemo, koga imamo raje. Saj veste, kako je s prijatelji. Z enimi obdelujemo težke teme, skupaj rastemo ... Z drugimi se več smejimo ali jočemo ... Ker enkrat rabimo to, drugič nekaj drugega. In blagoslovljen tisti, ki premore tako različna in globoka znanstva.

Kaj počnete, ko vam ostane kaj prostega časa?

Preživljam ga z družino in prijatelji. Rada se tudi potepam po Pohorju, berem, plešem, potujem. Ali pa ležim v viseči mreži in gledam oblake.

Kaj je za vas najpomembnejše v življenju?

Tiste tanke, nevidne vezi, ki jih ljudje stkemo med sabo in jih vsak vidi malo drugače.

Likovni krožek ge. Ane Težak Žmavc: malo večji izziv od običajnega, rezultati pa krásni - ti otroci se res ničesar ne bojijo.

REŽISERKA PETJA

V začetku oktobra se je v kinu Udarnik predstavil mladinski film, ki ga je posnela skupina učencev iz šestega razreda, pod režisersko taktirko Petje Golec Horvat. Zgodba se dogaja v stari hiši, kjer je med počitnicami prespalo šest prijateljev. Ob prihodu so vsi veseli, a že v prvi noči se v sobi fantov začnejo dogajati čudne stvari in na Vida naredijo močan in pretresljiv vtis. Vid ves iz sebe drugi dan pove prijateljem, a je pred vrati že druga težava. Med pogovorom na stopnicah, ko se sprašujejo, kje je Gal, dobijo obisk, ki jih tudi precej prestraši. Težavam pa ni videti konca ... Vprašanje je, kje je Varja. Zala med prižiganjem radiatorja opazi knjigo, ki vso stvar precej razjasni. Ko se zdi, da je uganke že konec, otroci najdejo potrdilo, da njihovih prijateljev ne bo več videti. A vsake stvari je enkrat konec, zato se poslovijo in zgodbe je konec.

Kako si se počutil/-a na dan premiere?

- Super, vznemirjeno (Ana)
- Malo sramežljivo (Gal)
- Sprva dobro, ko sem videl svoje napake, pa malo manj. (Vid)
- V redu, vznemirjeno. (Zala Leila)

Si imel/-a pred snemanjem tremo?

- Ne (Ana)
- Ne (Gal)
- Ne, vesel (Vid)
- Ne.

Kako si se počutil/-a po snemanju prve scene?

- V redu, sem se zelo veselila naslednje. (Ana)

- Zanimivo ... (Gal)
- Dobro (Vid)
- V redu, sem se veselila nadaljevanja. (Zala Leila)

Kaj meniš, bo naslednji film enako dober?

- Še boljši (Ana)
- Hm ... Ne vem ... (Gal)
- Še boljši (Vid)
- Še boljši (Zala Leila)

Bi bila lahko tvoja prihodnost povezana s filmom?

- Vse je mogoče (Ana)
- Nikoli se ne ve! (Gal)
- Mogoče pa res! (Vid)
- Mogoče (Zala Leila)

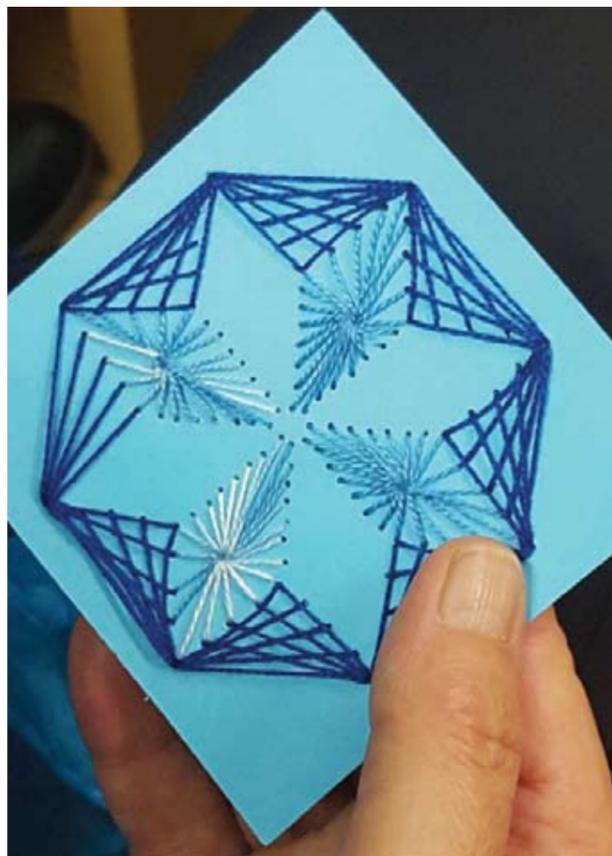
PETJA GOLEC HORVAT

NAŠI LJUBI STARŠI

Sodelovanje staršev s šolo je v waldorfski pedagogiki izjemno pomembno. Usklajenost vzgojnih vplivov doma in v šoli daje otroku občutek varnosti in zaupanja. Dobri stiki omogočajo staršem in učiteljem boljše razumevanje otrokovih potreb. Zato šola predvsem v času pred božičnim bazarjem povabi starše na delavnice, ki združujejo prijetno s koristnim. Tudi letos so se starši prijazno odzvali, v nekaterih razredih pa tudi zbrali ideje in delavnice sami vodili.

ANITA IVAČIČ

SVIT KOLENKO

“MILINA NAŠIH PESMI JE SAMO ODSEV TEGA, KAR SE SKRIVA NA DNU.” RUMI

Jackie

Pridem domov, že čaka na nas,
skače po meni,
me grize in krampa,
igriv je zelo in kdaj nagajiv.
Kljuke odpira, da pride k nam,
ko noče biti sam.
Koplje po zemlji, še kepe lovi,
ko lovljenja si želi.
In verjemite – ponoči sladko, sladko spi.

Alba Kopše Carboni,
5. r.

Kolpa

Voda teče hitro, brzice se penijo.
Ribe plavajo sem ter tja,
se premikajo.
Jaz pa tu sedim in gledam ...
Hitro, hitro, hitro peni se,
veter piha in sonce žari.

Sinaj Baboc Klugler,
5. r.

Oglej

Poglej, Oglej!
Včasih mesto moči,
zdaj pa tukaj samo stoji.

Gledam plamene,
ki počasi mesto požirajo
in spomini umirajo
v soju božje moči.

Upam, da voda
bo kmalu mesto zalila
in plamen goreči
bo pogasila.

Zdaj čolnič odhaja
in moje srce se odtaja
ob pogledu na mesto luči

**Nala Jarh Novak
in Lai Lampe,**
7. r.

Skrb

Trda, težka nevzdržna sila,
od življenja bo človeštvo odtujila ...
Pesem, smisel svoj si izgubila?
Skrb, svetlobo ljubo s črno temo
zagnila ...

Duša

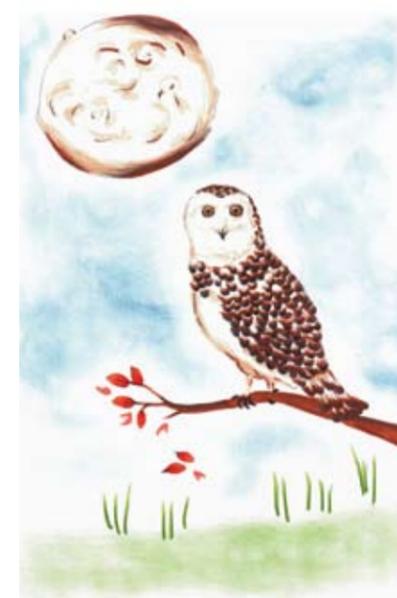
V sebi skriva vse plati življenja.
Grenke solze, oči svetle, žareč obraz;
na trdi podlagi mehko objema,
pod mehko blazino praska grde rane.
Dete neboljeno ...
a ni še vse izgubljeno ...

Ljubezen

Topla je in hladna.
Ljubeča in boleča.
Kot objem topel te objema,
kot hladen piš zmrazi te.
Ljubeča je, ko ljubi in ko vdana svoji
je obljudi,
a ko žar svoj izgubi, pozabljena –
boli, zelo boli ...

Veronika Ivačič,
7. r.

SNEŽNA SOVA

Snežna sova je zelo zanimiva ptica s severnega polarnega kroga. Je zelo velika in prebiva v prostrani tundri. Zelo je okretna v letu in v tem se loči od drugih sov. Leti z močnimi zamahi in v letu spominja na ujedo. Njena posebnost je tudi v tem, da se prilagaja na dolžino polarne noči in dneva. Tako je dejavna ponoči in podnevi. Njena glavna hrana so lemingi, ki se lahko v določenih obdobjih zelo namnožijo, sovam pa predstavljajo bogat vir hrane in privabijo tudi zelo oddaljene snežne sove. Snežna sova se prehranjuje tudi s snežnimi jerebi, večjimi glodalci, upleni lahko tudi kakšno drugo večjo ptico. Ima tudi ribolovne sposobnosti in jo je zanimivo opazovati kako čepi na skali v vodi in lovi ribe. Kadar hrane zmanjka, se sove selijo v druge predele arktične pokrajine. Takrat snežne sove ne gnezdi, pač

pa se odločijo za nomadsko življenje in se selijo za izvorom hrane. Kadar je hrane v izobilju, naredi leglo. Gnezdi na tleh, kjer izkoplje plitko jamico, v katero znese jajca. Ker začne valiti takoj, ko znese prvo jajce, so mladiči v gnezdu različne starosti. Snežna sova gnezdi v paru in med gnezdenjem lovi tudi deset kilometrov stran od gnezda. V času gnezdenja je zelo pogumna, saj uspešno prežene plenilce, celo polarno lisico. Ko nastopi zima in zelo nizke temperature, se preseli v toplejše kraje. Takrat prezimi na skrajnem severu Evrazije, Teksasu, Kanadi, Rusiji, Kitajski, Karibih in določenih ameriških zalivskih državah, obišče pa tudi naše kraje.

LEILA BOUGAZI

Der Adventskranz

Der Adventskranz wurde in der ersten Hälfte des 19. Jahrhunderts in Hamburg erfunden. Von dort aus verbreitete er sich schnell über den gesamten deutschen Sprachraum.

In seiner klassischen Form besteht er aus frischen Tannen- oder Fichtenzweigen. Man bindet sie mit Draht in Form eines Kreises zusammen. Darauf werden vier Kerzenhalter befestigt, die man meist mit roten Kerzen versieht. Heutzutage gibt es aber auch Adventskränze aus Holz, Metall, Kunststoff, Salzleig und vielen anderen Materialien.

Am vierten Sonntag vor Weihnachten wird die erste Kerze angezündet. Jeden Sonntag kommt eine weitere dazu, bis kurz vor dem Heiligen Abend dann alle vier Kerzen leuchten.

"Advent, Advent, ein Lichtlein brennt,
Erst eins, dann zwei, dann drei, dann vier,
Dann steht das Christkind vor der Tür."

Der Heilige Abend

Das Warten ist vorbei, der Tag der Freude und des Schenkens ist gekommen. In den deutschsprachigen Ländern ist dies der Abend des 24. Dezember, der sogenannte Heilige Abend.

In den meisten Familien findet die „Bescherung“ zwischen 17 und 19 Uhr statt. Draußen ist es längst dunkel. Die Christbaumkerzen werden angezündet und die übrigen Lichter gelöscht. Die Kinder dürfen endlich ins Wohnzimmer kommen. Neugierig spähen sie zu den Geschenken hinüber, die unter dem funkelnden, geschmückten Weihnachtsbaum liegen.

Ein wenig Geduld müssen sie aber noch haben, denn zuerst werden gemeinsam Weihnachtslieder gesungen. Dann wünscht man sich gegenseitig „Fröhliche Weihnachten“ und nun dürfen die „Geschenke ausgepackt werden.“

"O Tannenbaum, o Tannenbaum,
wie treu sind deine Blätter!
Du grünst nicht nur zur Sommerzeit,
nein, auch im Winter, wenn es schneit."

LAN TAONA CHAPO

Thanksgiving Day

Thanksgiving is a national holiday celebrated in the United States and Canada as a day of giving thanks for the blessing of the harvest and of the preceding year. People in the United States celebrate it on the fourth Thursday of November and Canadian on the second Monday of October.

Thanksgiving has its historical roots in religious and cultural traditions of England. It became important during the English reformation in the reign of Henrik VIII. But the expression Thanksgiving was in those times used for giving thanks for special blessings, viewed as coming from the God. Days of Thanksgiving were called following the victory over the Spanish Armada in 1588 and following the deliverance of Queen Anne in 1705. An unusual Day of Thanksgiving began in 1606 following the failure of the Gunpowder Plot in 1605.

In 1620 the English ship called Mayflower landed in North America. Passengers on that ship were very religious, mostly Calvinists, explorers and adventurer and poor people, among them also many impoverished noblemen. All these passengers came to New World hoping for new, better life or for new discoveries.

Because they landed in November, in the beginning of winter,

they had to spend long cold winter on the board. In spring 1621 they seeded some wheat and had the first harvest in the new land. That's how the Thanksgiving Day appeared in later United States.

The first Canadian Thanksgiving is often traced back to 1578, when English explorer Martin Frobisher had been trying to find a northern passage to the Pacific Ocean. He held his Thanksgiving celebration not for the harvest but to thank for surviving the long journey from England through the perils of storms and icebergs. Another theory is connected with French settlers who came to the part of Canada, known as New France in the early 17th century. They celebrated their successful harvests and that should be another reason for appearance of Thanksgiving Day in Canada.

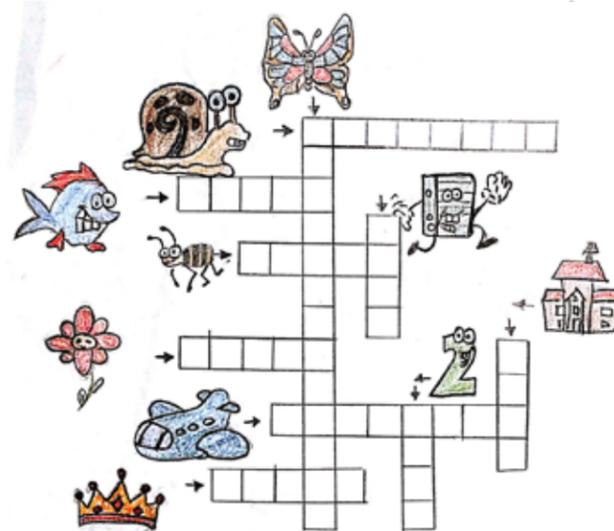
Nowadays, the American still celebrate the memory at this events. The whole family gathers together at Thanksgiving Dinner. Among all other dishes they eat the traditional one – turkey, baked in the oven.

On this day also started the holiday sales season that lasts till the New Year, when shopkeepers get 20 percent of whole money in the year.

There are also some other holidays, similar to Thanksgiving Day, for example German Erntedankfest or Japan Kinro Kansha no Hi and Nüname – Sai.

JURE JANUŠ

KREUZWORTRÄTSEL

ALIŠKA KUSTER IN JULIJA ČERČEK

Fauliger, wackliger Wegweiser

Fauliger, wackliger Wegweiser auf der Kreuzung der Wege, die nirgendwo führen. (Die Menschen sind barmherzig: Er soll stehen! Er nützt nichts, aber er schadet auch nicht...) Unter ihm bahnen sich die Ameisen ihren Weg, lässig summen Hummeln, Bienen, Vögel sitzen auf ihm, trillern am Morgen, Abend und laden die Brautjungfern. In der Nacht in den Bläuen erwachen die Sterne und schütten ihre Einöde auf ihn. Nur der Wind und die Wolken, die schon ewig über ihm pilgern, gehorchen aus Barmherzigkeit seinen verketteten Armen... (Er weiß nicht, dass er in die falsche Richtung zeigt auf der Kreuzung der Wege, die nirgendwo führen.) Schon bald wird die Zeit die blassen Inschriften von ihm abwaschen. Immer tiefer neigt sich sein kraftloser Körper, hilflose Arme greifen verkrampft hinauf. (Die Menschen sind barmherzig: Er soll stehen! Er nützt nichts. Er schadet aber auch nicht.)

Ivan Minatti, prevod v nemščino Jakob Ivačič

EIN INTERVIEW MIT DEM WEIHNACHTSMANN

Guten Tag Herr Weihnachtsmann, willkommen in unserem Studio.

Guten Tag. Ich danke Ihnen für Ihre warme Begrüßung.

Können Sie mir sagen, wo Sie leben?

In Finnland.

Ist es war, dass Sie mit Schlitten, geschleppt von Hirschen, reisen und Kindern Geschenke bringen?

Ja, es stimmt.

Aber wie machen Sie, dass die Schlitten fliegen?

Wenn man Zauberkräfte hat, ist es kein Problem.

Und warum bringen Sie jedes Jahr die Geschenke zu den Kindern? Warum machen Sie das?

Weil ich fühle, dass ich das tun muss. Ich möchte alle Kinder an diesem Feiertag mit Geschenken eine Freude machen. Ich freue mich auch, wenn ich glückliche Kinder sehe.

Sie sind ein sehr gutes Wesen, dass Sie das machen. Aber sa-

gen Sie mir bitte, woher bekommen Sie so viele Geschenke?

Ich bin mit den Zwergen befreundet und arbeite mit ihnen zusammen. Sie haben ein Unternehmen und stellen die Geschenke her.

Wie wissen Sie, was sie den Kindern bringen sollen, welche Geschenke sie sich wünschen?

Die Kinder lassen auf ihren Balkonen ein Brief, in welchem sie ihre Wünsche beschreiben.

Wir wissen, dass die Kinder ihre Wunschsachen nicht immer bekommen. Warum passiert das?

Ich kann nicht alle Wünsche der Kinder erfüllen. Deshalb bringe ich ihnen etwas anderes.

Ich danke Ihnen, dass Sie sich die Zeit für dieses Interview genommen hatten.

Schon gut. Kein Problem.

Ich wünsche Ihnen einen schönen Tag. Auf Wiedersehen.

Auf Wiedersehen.

JURE JANUŠ

Najina kuharska pot se je začela v Španiji. Tam sva spoznala skrivnosti italijanske kuhinje, se naučila španskega jezika in uživala na peščenih obalah in v toplen morju. Ker sva pogrešala dom, sva se po treh letih vrnila in zaposlila v špageteriji San Remo. Kmalu nama je postal prostor ustvarjanja premajhen, zato sva se odločila, da sama vzameva vajeti v svoje roke. Restavracija Villa Rustica, je tako postala najin novi izziv. Začetek res ni bil lahek, tako kot je to velikokrat, kadar se postavljaš na lastne noge in se uveljavljaš v svetu kulinarike.

Medtem se nama je rodila hči Rebeka. Takrat sva se tudi prvič seznanila z waldorfsko pedagogiko in se aktivno vključila v ustanavljanje vrtca na Valvazorjevi ulici, ter kasneje šest mesecev kuhala za novo ustanovljeni vrtec. Prostorska stiska v Villi Rustici pa nama žal ni dovoljevala nadaljevanja kuhanja za potrebe vrtca. Kljub prenehanju sodelovanja, pa sva ostala zvesta zagovornika waldorfske vzgoje in ohranjala stike z vrtcem in kasneje s šolo.

Pred šestimi leti se nama je rodil sin Matej in z njegovim vstopom v waldorfski vrtec sva videla, da se tako vrtec kot šola še vedno ukvarjata s problemom kvalitetne prehrane otrok. Zlasti je bila izražena močna želja po lastni kuhinji.

Pred približno tremi leti sva tako začela z novim projektom, projektom waldorfska kuhinja oz. s kuhinjo po principih antropozofije. Svoje prosto-

re smo dobili in uredili v waldorfskem vrtcu Mavrična dežela, kjer vsakodnevno kuhamo za potrebe obeh vrtcev in šole. Najin namen ustanovitve takšne kuhinje je bil, otrokom ponuditi resnično svežo, kvalitetno in ekološko hrano, ki je do sedaj niso imeli. Kajti prav hrana ima v antropozofiji pomembno vlogo pri izgradnji fizičnega telesa-notranjih organov kot tudi na celotni razvoj otroka. Hrana, ki jo otrok zaužije, mora biti takšna, da nahrani ne samo njegovo fizično telo, temveč tudi njegovo duševnost in mišljenje. Zato pripravljamo za otroke obroke z različnimi vrstami zelenjave, tako listnate, korenaste in plodove. Prav tako imajo žita v naši prehrani prav posebno mesto. Zastopana so vsak dan. Slediva tedenskemu ritmu sedmih žit, ki namenja vsakemu dnevu svoje žito: npr. v ponedeljek je dan riža (rižota z zelenjavo ali zakuhan riž v juhi), v torek je dan ječmena (ješprenova enolončnica ali domač ječmenov kruh) itd. S takšno prehrano, ki upošteva vse to, skrbiva, kolikor je v najinih močeh, za celostno prehrano otrok, ki je pogoj za njihovo dobro počutje in zdravje. Pri nabavi upošteva, da nas tako z žiti kot z zelenjavo oskrbujejo lokalni ekološki kmetje. Kajti pri vsem že omenjenem je najpomembnejše, da ima hrana, ki jo skuhamo, dovolj vitalne, življenjske energije-to je tista živa energija, ki nam daje notranjo voljo in moč. Samo hrana, ki je pridelana na ekološki ali biodinamični način, nam daje vitalno energijo, ker je

takšna hrana živa hrana. V primerjavi s konvencionalno pridelano hrano, ki je pridelana s pesticidi, fungicidi, z GSO, dolgo skladiščena, zamrznjena, ki je mrtva hrana, in od take hrane ne dobimo ničesar več, samo nakopičimo si težave z zdravjem.

Pri svojem vsakodnevnem delu se trudiva biti povezana s svojim delom, v smislu, da hrano, ki jo pripravljava, kuhava s pozornostjo, z veseljem in ljubeznijo ter z ozaveščenostjo komu je hrana namenjena. Tako pripravljena hrana, je zagotovo okusnejša in bolj zdrava, kot hrana skuhana z jezo, površnostjo in nezbranostjo.

Zato vama priporočava: ko kuhate bodite pozitivno naravnani, zbrani, karseda mirni in vnesite v delo veliko ljubezni.

Predno zaužijete pripravljeno hrano, pa nikar ne pozabite na zahvalo. V waldorfskih vrtcih in šolah to naredijo tako, da povedo izrek, v katerem se zahvalijo materi zemlji in soncu za darove. Tudi doma se lahko v sebi ali na glas zahvalimo za skuhano hrano in se na ta način povežemo z njo, pa še okusnejša bo.

Zahvala skuhani hrani je tudi najin dnevni ritual v waldorfski kuhinji.

Najino kuharsko znanje ves čas dograjujeva, ne samo z antropozofskimi recepti in knjigami, temveč tudi s kuharskimi seminarji, ki se jih udeležujeva v Švici - v Dornachu - in v Grazu - na waldorfski šoli.

PETER IN ANDREJA RAJŠEK

KRIŽANKA V ANGLEŠKEM JEZIKU

LAI LAMPE IN 7. RAZRED

PRIPRAVI ... PIRINE PIŠKOTE

- Sestavine:
- 400 g pirine moke
 - 200 g masla
 - 100 g sladila
 - ščepec soli
 - 50 g mandljev
 - voda po občutku

Priprava:
Vse sestavine zmešaj in oblikuj testo. Peci na 180 °C 15 minut.
Po želji piškote prelij s stopljeno čokolado.

SINAJ BABOČ KLUGLER

WALDOSKOP!

Oven
Do konca leta boste živeli na kmetiji. Zelo radi se boste igrali igro Človek ne jezi se.

Bik
Z glavo se boste zaletavali v zid, ne da bi vedeli, zakaj, zato boste imeli iz dneva v dan večjo buško.

Dvojčka
Večkrat na dan si boste umivali zobe. Postalni boste zelo otročji, razmišljali boste le še o plišastih igračah.

Rak
Zajel vas bo nepopisen strah pred vodo. Pobrihi si boste lase in živeli v enosobnem stanovanju.

Lev
Ko boste šli nabirat gobe, pazite, da se ne izgubite, in nikar ne kurite ognja, obstaja velika verjetnost, da boste zanetili požar.

Devica
Postalni boste velika zvezda. Za nekaj časa boste pomotoma zaklenjeni v stranišče. Živeli boste na cesti in spali v smetnjaku.

Tehtnica
Razjarjena teta vas bo sredi zime vrgla iz hiše. Zaposlili se boste v živalskem vrtu in pobirali živalske iztrebke.

Škorpion
Opravili boste izpit za motor. Vaša navigacija vas bo pripeljala v sredino gozda in zmanjkalo vam bo goriva.

Strelec
Predvsem zvečer boste neizjemno radi pili čaj, zato boste cele noči hodili na stranišče.

Kozorog
Če boste preveč skrbno delali domače naloge, boste dobili žulj in veliko bradavico na nosu.

Vodnar
Če boste drsali po zamrznjenem jezeru, bodite previdni, kajti obstaja velika verjetnost, da se bo zlomil led in boste padli v vodo.

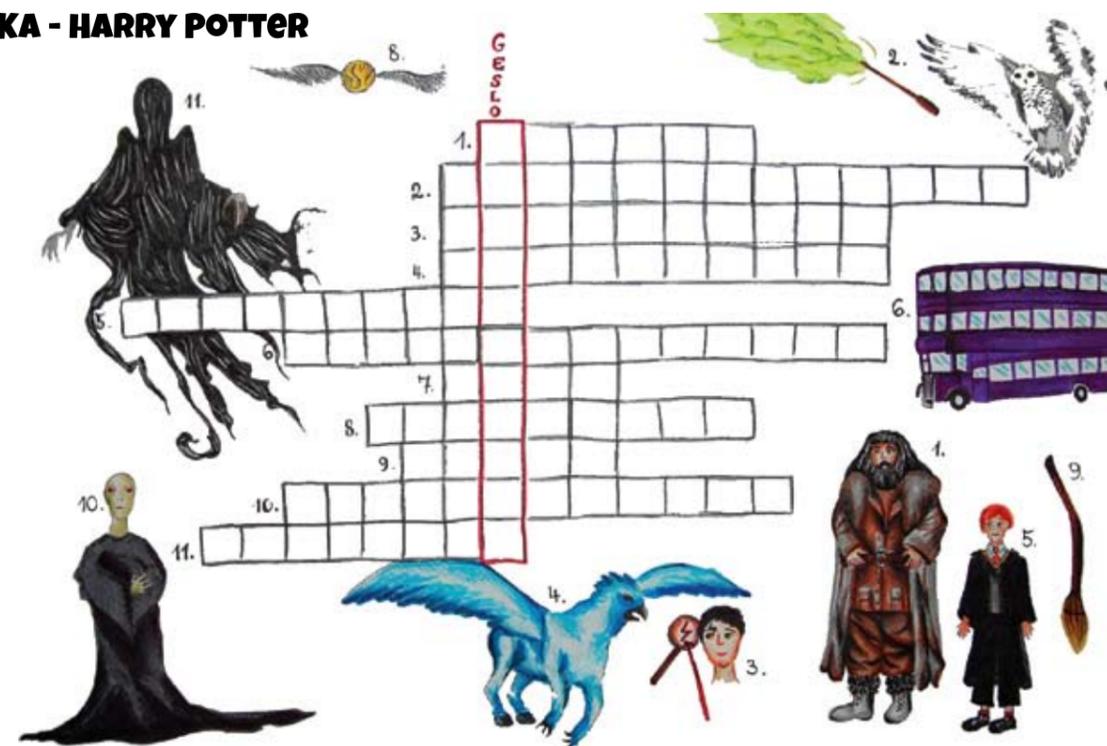

Ribi
Ne boste več marali vode, ampak samo še sladke sokove. Vaš največji strah bo vožnja z avtobusom.

MANJA MATAJN MAROLT

KRIŽANKA - HARRY POTTER

DAJA JÖBSTL

M.M.M. ... MOJI MEHKI MEDENJAKI!

- Sestavine:
- 35 dag moke
 - 10 dag masla
 - 10 dag mletih orehov
 - 20 dag sladkorja
 - 2 jajci
 - 2 žlici medu
 - 1 pecilni prašek
 - limonina lupinica in cimet

Priprava:
Testo naj počiva pol ure, nato razvaljaj, oblikuj piškote, premaži z beljakom, na vsak piškot lahko daš polovico orehovega jedrca. Peci 10 min pri 170 °C.

NAJA LAZIČ

O ŽENI, KI JE PRALA ŽAKLJE

Bila je stara, gluha žena. Je prala žaklje pri potoku.
Pa pride potepuh in vpraša: »Bogdaj, tetka, kam pelje ta pot?«
A ona: »Žaklje perem, žaklje perem.«
Pravi potepuh: »Tetka, kaj ste gluha?«
A ona: »Ne, ne, to ni rjuha. Žaklji so!«
»Tetka, kaj ste nora?« »Ja, ja, dva sta nova, dva pa stara.«
Gre potepuh naprej in pravi: »Eh, baba, v rit me piši!«
A ona: Ne, ne. Sem doma tam dol pri drugi hiši!«

PETELINČEK IN KOKOŠKA

Petelinček in kokoška sta šla lešnike brat. Petelinček je skočil na grm in kokoška je rekla: »Daj, petelinček, vrzi mi lešnik!«
Res ga je vrgel, a tako nerodno, da jo je zadel naravnost v oko.
Kokoška je zajokala in rekla: »Čakaj, čakaj! Jaz bom to vse doma povedala!«
Petelinček pa: »Nisem jaz kriv! Zakaj me je grm zgrabil za hlače?«
Grm je rekel: »Nisem jaz kriv! Zakaj me je koza tako grdo objedla?«
Koza pa hitro: »Nisem jaz kriva! Zakaj me je pastir tako slabo napasel?«
Pastir spet: »Nisem jaz kriv! Zakaj mi je gospodinja dala tako majhen košček kruha?«
Gospodinja pa: »Nisem jaz kriva! Zakaj mi je svinja ves kruh pojedla?«
Svinja je rekla: »Nisem jaz kriva! Zakaj je medved moje pujske vzal?«
A medved?
Ta je stal ko sod in rekel: »Če sem bil pa laaaaačen ...«

(Anja Štefan)

ZBRALA: SINAJ BABOČ KLUGLER

WANTED

DEAD OR ALIVE

1. Ime in priimek:

Mario Čuletić.

2. Rojstni datum:

21. 08. 1977

3. Nebesno znamenje:

lev.

4. Hobi:

planinarjenje, petje.

5. Najboljša knjiga:

Za duha: Rudolf Steiner: Kako doseči spoznanja višjih svetov?

Za dušo: V. Nazor: Eterika.

6. Življenjski moto:

Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega srca, iz vse duše, z vsem mišljenjem in z vso močjo ... Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. (Evangelij po Marku 12,28–34).

7. Ko sem bil majhen:

sem staršem skrival različne predmete po stanovanju.

8. V življenju najraje:

Najraje se ukvarjam z evritmijo.

9. Sem oseba, ki:

živi za ideale.

10. Največ mi pomenijo:

srčni ljudje.

11. Ko sem slabe volje:

grem v naravo.

12. Najbolj svobodnega se počutim, ko:

ustvarjam kaj novega.

13. Moje sanjske počitnice:

lepa narava, dobra knjiga in avantura.

14. Če bi ujel zlato ribico:

bi jo prosil, naj mi pove zlato pravljico.

15. Moj največji življenjski dosežek:

nastopi v evritmijskem ansamblu.

16. Moj najboljši spomin na osnovno šolo:

hecanje s prijatelji.

17. Največja bedarija v osnovni šoli:

bil sem anti-pevec v zboru.

18. Moj ljubljencek je:

postelja v spalnici.

